

Het Genootschap van Vier

Het Genootschap van Vier

Susan M. Derks

Derks, Susan M.

Cover: Derks, Susan M.

ISBN: 9789402135916

Copyright © 2015 Susan M. Derks

Voor papa

Voorwoord

Over de stad Damthorn

Ergens in de Lage Landen, aan de kust van de grote binnenzee, daar ligt Damthorn. Op het eerste gezicht lijkt het niet meer dan een vriendelijk, klein havenstadje, maar schijn bedriegt. Het was vroeger één van de belangrijkste handelsplaatsen van het land. Grote schepen vertrokken naar allerlei verre landen, om terug te keren met ladingen exotische goederen, die na thuiskomst verder werden verhandeld. Dit leverde de stad en haar burgers een enorm fortuin op.

Na verloop van tijd verschoof de handel echter naar andere plaatsen in het land en Damthorn verloor al haar rijkdom. De stad raakte steeds verder en verder in verval, en er leek geen einde te komen aan de slechte tijden. Tenminste, totdat de burgmeester van toen met een nogal, laten we zeggen, *bijzondere* oplossing kwam. Hij richtte in het diepste geheim een mysterieus genootschap op, dat een magische uitweg wist te vinden voor alle problemen. Al snel ging het de stad en haar burgers weer voor de wind en eeuwen van voorspoed volgden.

Maar helaas komt aan alles een einde. En als in de jaren zeventig van de vorige eeuw dan toch weer de eerste barsten in het stadsgeluk verschijnen, is niemand daarop voorbereid. Hulp van buitenaf blijkt zelfs nodig om de boel te redden. Als dat nog kan...

Hoofdstuk 1

Aankomst in de stad

Op een zonnig perron stonden twee mannen te wachten op een trein. Ze praatten zachtjes tegen elkaar.

'Je weet zeker dat hij ons niet voor gek verklaart als we hem alles vertellen?' vroeg de jongere van de twee mannen.

De andere, oudere man schudde zijn hoofd. 'Nee, ik denk echt van niet. Zoals ik al zei, hij heeft als kind ooit per ongeluk iets van het ritueel gezien. Dat zal hij zich nog wel herinneren, vermoed ik, dus helemaal onbekend is het hem in ieder geval niet. Dat gezegd hebbende, het duurt misschien wel even voordat-'

'Maar we hebben echt geen tijd meer te verliezen, Simeon,' onderbrak de jongere man hem. 'Die barsten zijn weer een stuk groter geworden, zag ik net. Uitermate zorgwekkend! We moeten hem gewoon zo snel mogelijk alles vertellen, en er dan maar het beste van hopen.'

'Ik weet het, Lars. Ik weet het,' zei de oudere man sussend. 'We hebben zijn hulp hard nodig. En zelfs als hij ons niet echt gelooft, dan zal hij nog wel willen helpen, denk ik zo.' Hij keek even naar de klok die boven het perron hing. 'Ha! Als het goed is komt de trein er zo aan.'

De trein waar de twee mannen op wachtten raasde intussen op hoog tempo door het groene, platte landschap. Babet Hendriks keek vanuit de laatste wagon van de trein naar het landschap dat aan haar voorbij flitste. Ze was met haar vader op een zonnige zomerdag onderweg naar Damthorn, hun

nieuwe woonplaats. Babet zag de weilanden, de sloten en de koeien aan zich voorbij trekken.

Een weidser landschap dan waar ze vandaan kwamen, met veel minder bomen en veel meer water. Het zou best wennen worden aan deze nieuwe omgeving, dacht ze een beetje somber.

Werkelijk iedereen had Babet verzekerd dat de verhuizing naar de stad leuk zou worden, maar daar kon zij zich op dat moment nog maar weinig bij voorstellen. Helemaal zonder opa Lucas. Die was een halfjaar geleden plotsklaps overleden en ze miste hem nog steeds ontzettend. En nu was ook nog de boerderij verkocht waar ze vanaf haar derde had gewoond met haar vader en haar opa. De enige plek die ze ooit als thuis had gekend. Bijna alle spullen waren eerder met de verhuiswagen meegegaan, en de leeggehaalde boerderij vlak voor vertrek was te triest om aan te zien, had Babet gevonden.

Hendrik Hendrixx, de vader van Babet, keek eens naar zijn dochter. Hij mocht dan misschien niet de meest oplettende vader zijn, het was hem wel duidelijk dat zij nog maar weinig vertrouwen had in de hele verhuizing. Hij probeerde haar wat op te vrolijken door nogmaals te vertellen over de stad en het oude huis aan de Zuiderzee waar ze zouden gaan wonen.

De meeste herinneringen die Babets vader aan Damthorn had kwamen van de leuke vakanties die hij er vroeger zelf had doorgebracht. Van toen hij als kleine jongen ging logeren bij zijn oom Simeon in het grote huis op de dijk. Hij had het altijd bijzonder goed kunnen vinden met deze oom. Het was dan ook een zeer welkome verrassing geweest toen Simeon aan Hendrik vroeg of hij niet met zijn dochter bij hem wilde komen inwonen. Er was tenslotte ruimte genoeg, had hij gezegd.

Hendrik vond het meteen een goed plan. Hij was wel klaar voor wat verandering in het leven, merkte hij, en dacht dat het

de hoogste tijd werd om het kleine dorpje te verlaten waar ze al zoveel jaar woonden. Een wat levendigere omgeving was vast wel eens goed voor de tienjarige Babet. En toen Hendrik ook nog een goede baan bij de gemeente kon krijgen, was de beslissing snel genomen.

De oude boerderij werd te koop gezet, en de verkoop verliep zo snel dat vader en dochter zich enkele weken daarna al klaar konden maken voor de grote verhuizing. Oom Simeon had zelfs gebeld of ze niet nog wat eerder konden komen, omdat hij Hendriks hulp ergens bij nodig had. Zelfs dat was geen probleem geweest, want Babet had dat jaar vroeg zomervakantie

Dus zo waren ze al die ochtend heel vroeg vertrokken. Hendrik had er echt zin in, en hij was ervan overtuigd dat zijn dochter ook snel zou bijdraaien, als ze eenmaal de stad en het huis had gezien, en wat nieuwe vriendjes en vriendinnetjes had gekregen.

Aangekomen in Damthorn stapte Babet als eerste uit de trein. Nieuwsgierig keek ze om zich heen. Het station was een stuk groter dan het oude dorpsstationnetje dat ze kende, en het was er ook een stuk drukker. Babets vader stapte achter haar het perron op, met de koffer in de hand.

Hij begon te zwaaien en te roepen: 'Simeon, hier zijn we dan eindelijk!'

Babet zwaaide ook wat verlegen naar de breed lachende man die met open armen op hen afkwam. Oom Simeon was vrij stevig en had een volle bos grijs haar dat altijd alle kanten op waaide. Hij was zelden te zien zonder een halvemaaan-brilletje op zijn neus, en zoals gebruikelijk had hij ook die dag weer zijn sjofele jasje met elleboogstukken aan getrokken. Een wat

stoffige geleerde zou je zo op het eerste gezicht zeggen. En dat klopte ook!

Simeon Hendrikx - intussen alweer 60 jaar oud - had in zijn jongere jaren gestudeerd aan de universiteit in de hoofdstad, en nu schreef hij moeilijke boeken over vroeger, wist Babet. Eigenlijk kende ze haar oom alleen maar van de familieverjaardagen. Maar het was een hele aardige man, en hij hield ook van een grapje, dus ze mocht hem wel graag.

Oom Simeon omhelsde eerst Babets vader en vervolgens richtte hij zijn volle aandacht op haar.

‘Daar zijn jullie dan eindelijk!’ zei hij blij, na twee dikke zoenen op Babets wangen.

Vervolgens presenteerde hij hen beiden aan de man die naast hem was komen staan.

‘Lars Thorson, mag ik je voorstellen aan mijn neef Hendrik Hendrikx, en deze mooie jongedame is mijn nichtje Babet. Technisch gezien mijn achternichtje, maar dat klinkt zo ongezellig. Babet noemt mij ook altijd gewoon “oom Simeon” in plaats van “oudoom” of zoiets afstandelijks, nietwaar?’

Babet knikte met een lach, aangestoken door het vrolijke humeur van haar oom, terwijl haar vader meneer Thorson de hand schudde. Deze nogal serieus uitziende man, gekleed in een net donker pak, was ongeveer even oud als haar vader, dacht Babet. Hij was erg lang, langer dan haar vader, en had verder heel blond haar, bijna wit zelfs.

‘Lars is verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van het stadsmuseum en ook het aangrenzende burgemeestershuis,’ vertelde oom Simeon aan Babets vader. ‘En hij was vroeger de rechterhand van de burgemeester. Dus als iemand weet wat er gaande is in de stad, dan is hij dat wel.’

Dat is natuurlijk belangrijk voor papa’s nieuwe baan, dacht Babet, terwijl de mannen een praatje maakten. Ze vond het

wel heel erg vriendelijk van deze man om zichzelf meteen al te komen voorstellen op het station. Blijkbaar ging haar vader belangrijk werk doen.

Meneer Thorson draaide zich even later naar Babet om en zie: 'Ik heb een zoon van jouw leeftijd. Niels heet hij. Ik verwacht dat jullie wel bij elkaar in de klas zullen komen. De scholen hier hebben nog geen vakantie, anders was hij meegekomen, maar je zult hem snel genoeg ontmoeten. Hij doet af en toe wat klusjes voor mij in de stad, na schooltijd. Misschien kun je eens met hem mee gaan? Dan leer je het hier gelijk wat beter kennen.'

'Ja leuk, meneer Thorson,' zei Babet wat gemaakt vrolijk. Ze wist helemaal niet of haar dat nu wel echt zo leuk leek, maar ze wilde niet onaardig overkomen.

Hij draaide zich weer terug naar haar vader. 'Jullie zullen je eerst wel even rustig willen installeren bij Simeon thuis. Maar zodra er tijd is, kom ik graag langs om alvast wat zaken toe te lichten.'

Dit laatste werd begeleid met een zeer nadrukkelijke blik richting Babets oom.

'Is goed, is goed,' mompelde die. 'Ga jij nu terug naar je werk, Lars? Dan neem ik de familie mee naar huis.'

Meneer Thorson nam kort afscheid, nogmaals met de belofte dat hij snel langs zou komen, waarna oom Simeon het transport van de koffer regelde.

'Die ziet er zwaar uit,' zei hij, 'en ik heb de auto niet bij me. Ik dacht dat het wel leuk zou zijn om met dit mooie weer eerst een wandeling door de stad te maken, voor we naar huis gaan. Als jullie tenminste niet te moe zijn na de lange reis. Nee? Mooi zo, dan kunnen jullie even goed de benen strekken. Met wellicht een ijsje onderweg?'

Daar had Babet wel oren naar natuurlijk.

Vanaf het station wandelden ze in de stralende zon kriskras door de stad. Ze liepen over voormalige veemarkten, langs mooie grachtjes met allemaal oude huizen en bomen op de kades, en verder door een oude winkelstraat. Ze vervolgden hun weg langs wat oom Simeon de Grote Kerk noemde, en wandelden een stukje buitenom met uitzicht op een blauwe Zuiderzee. Alvast één ijsje verder liepen ze over een brede winkelstraat terug naar het grote plein, waar Babets oom het stadsmuseum aanwees.

Vanaf daar liepen ze langs een oude binnenhaven met hoge pakhuizen, en kwamen ze uiteindelijk aan in de grote haven. Op de kades waren huizen met wel honderden kleine raampjes te zien waarin het zonlicht weerkaatste, en naast een hele grote houten steiger die tot ver in het klotsende water uitliep, stond de oude haventoren. Hier en daar hing een behoorlijke vislucht, en er lagen meer boten dan Babet zich ooit had kunnen voorstellen.

Eenmaal in de haven aangekomen bleek het tijd voor een tweede ijsje voor Babet, en een drankje voor de mannen. Met uitzicht over het water zaten ze op een terras in de zon even bij te komen van de lange wandeling, genietend van het mooie weer.

Het viel Babet op dat haar vader er in lange tijd niet zo vrolijk had uitgezien. Het was toch wel erg somber geweest, met zijn tweeën alleen in de boerderij, dacht ze opeens.

‘Ik mis opa nog steeds heel erg,’ zei ze hardop, ‘en hoe het vroeger was op de boerderij. Maar ik vind het hier wel leuk.’

Haar vader en haar oom keken Babet wat ongemakkelijk aan. Zoals wel meer mannen hadden ze het niet zo heel graag over emotionele zaken. Maar goed, met een jongedame in huis zouden ze toch af en toe wel moeten.

‘Babet, één ding weet ik in ieder geval zeker,’ deed oom Simeon een poging. ‘Jouw opa Lucas, mijn grote broer, die had het prachtig gevonden dat wij drieën nu bij elkaar zijn.’

De vader van Babet knikte instemmend, stond vervolgens op en veranderde snel van onderwerp. ‘Kom, we gaan naar huis! Kun je eindelijk je nieuwe slaapkamer zien.’

Dat doet papa wel vaker als hij het ergens niet over wil hebben, dacht Babet, een vrij observerend kind voor haar leeftijd. Alhoewel, het huis en haar nieuwe kamer, daar was ze inderdaad wel erg benieuwd naar intussen.

Hoofdstuk 2

Het huis op de dijk

Met zijn drieën wandelden ze langs de haven, richting de dijk waar het huis van oom Simeon stond.

‘Kijk, dat is het,’ zei haar vader toen ze er bijna waren. Hij wees naar de achterkant van een oud, statig pand, dat half verscholen lag achter bomen, hoge struiken en een muur.

‘Niet het kleinere huis op de hoek, maar de grote ernaast,’ verduidelijkte oom Simeon.

‘Oh, wauw,’ zei Babet. ‘Het is echt enorm! Woon jij daar helemaal alleen? Wat wordt mijn slaapkamer? En die van papa?’

‘Het is behoorlijk groot, ja, maar dat went echt wel, hoor,’ antwoordde haar oom lachend. ‘En ja, ik woonde daar helemaal alleen, maar nu jullie er zijn gelukkig niet meer. Jij slaapt op de eerste verdieping. Zie je dat raam daar rechts? En jouw papa komt in de slaapkamer in het verlengde, aan de voorkant.’

Babet kon niet meer wachten en rende alvast voor de mannen uit, de brede dijk op.

Het roze bakstenen huis was van de voorkant gezien nog groter dan ze eerst had gedacht. In het midden leidde een stenen trap naar een hoge, donkergroene dubbele voordeur. Aan beide kanten zaten hele grote ramen die waren verdeeld in meerdere ruiten. De verdieping erboven had ook brede ramen verdeeld in kleine ruiten, en boven op het grijze dak stonden twee enorme schoorstenen. Aan de onderkant kwam er nog een verzonken kelderverdieping bij, met kleine ramen en een heel stijl, stenen trapje naar de kelderdeur beneden.

Rechts stonden twee kleinere oude huizen, en aan de andere kant stond ook nog een bescheiden woning. Verder was er alleen een voet- en fietspad voor de deur, geen autoweg, en stond er niets op dat stuk van de dijk behalve hoge bomen en struiken. De vier huizen keken direct uit op de Zuiderzee, en Babet vond dat het net een eilandje leek.

‘OK, dit is wel echt een te gek huis om in te wonen!’ riep ze tegen haar vader en haar oom, die naast haar kwamen staan.

‘Zullen we dan maar?’ vroeg oom Simeon, terwijl hij de stenen trap opliep en een grote sleutelbos tevoorschijn haalde.

Voorbij de voordeuren kwamen ze uit in een witmarmeren gang, waar het heerlijk koel was. Babet kon nog net iets zien van de kamer aan de zijkant links - een soort bibliotheek - toen er een grote vrouw op ze af kwam gestoven.

‘Aha, daar is Alina al,’ kondigde oom Simeon aan.

Alina Bakker, de huishoudster van oom Simeon, was lang en mager, had hele grote handen en voeten, een langgerekt gezicht met een prominente neus, en donker haar dat in een strak knotje op haar achterhoofd zat. En ze was luid!

‘Zooooo, daar zal je ze hebben. Kennen we eindelijk eens kennismaken!’ riep Alina enthousiast.

Ze schudde hen stevig de handen en ratelde door.

‘Hallo, hallo. Wat fijn dat jullie er zijn! We hebben er erg naar uitgekeken, hoor. Meneer Simeon helemaal! Eindelijk weer es wat jonge mensen in dit grote huis, hè? Dan is de arme, ouwe man eindelijk niet meer zo alleen, als ik er niet ben.’

‘Ahum, deze ouwe man zal jullie even netjes voorstellen,’ onderbrak oom Simeon haar gemoedelijk. ‘Hendrik, Babet, dit is Alina Bakker, mijn huishoudster en kokkin, en een hele goeie! Alina, dit zijn mijn neef Hendrik Hendrixx en zijn dochter Babet.’

‘Hallo, hallo!’ zei ze nogmaals luidkeels. ‘Kijk eens aan. Nou zeg, meneer Hendrikx. Bij u zien ik wel wat van een familiegelekenis, hoor. Ook met die bril en zo. Behalve de uitgedunde haardos dan, haha. Dat doet uw oom beter.’

‘Uhm...’ zei Babets vader, terwijl hij even zelfbewust over zijn kalende hoofd streek. Zijn haar was al op zeer jonge leeftijd gaan uitvallen, en daar was hij lichtelijk door getraumatiseerd. Hendrik liet het ter vervanging aan de onderkant wat langer groeien, met een grote snor erbij. Maar hij had het er liever niet over.

‘En deze kleine meid is dus Babet?’ zei Alina, nu Babet uitgebreid van top tot teen bekijkend. ‘Nôh hé, wat een beeldschoon kind. Zo met die mooie, lange bruine haren en die blauwe ogen!’

Hendriks mening over Alina verbeterde weer wat na de complimenten over zijn dochter, en hij knikte goedkeurend.

‘Ja, hè. Ze lijkt ontzettend op haar moeder,’ zei hij.

‘Aha, dat verklaart dat mooie snuitje dan. Ik vroeg me al af hoe ze daaraan kwam, als ik u nou zo zie,’ ging Alina onverstoorbaar door. ‘Wel erg aan de kleine kant voor de leeftijd, hoor. Hoe oud was het ook weer, 10 jaar? We zullen er maar eens flink wat eten in stoppen. Dan gaat dat scharminkelige er vanzelf wel af, dènk.’

Hendrik, die er wat verstoord bij stond te kijken na deze waterval van lichte beledigingen, werd gered door zijn oom.

‘Alina, als ik ze nou eerst even kort rondleid door het huis? Babet heeft het nog nooit gezien en Hendrik is hier ook al tijden niet meer geweest. Dan gaan we daarna aan de koffie met taart. Ik zag dat je weer iets lekkers had gebakken.’

‘Gewoon een chocoladetaart hoor, niets bijzonders,’ riep ze snel. ‘En als u toch de rondleiding doet, dan begin ik alvast aan

het avondeten. Want na zo'n lange reis wil je natuurlijk op tijd kennen eten. Nou, tot zo dan!'

Al pratend liep Alina richting het einde van de gang, waar ze de trap naar beneden nam.

'Je moet even aan het volume en het taalgebruik wennen,' grinnikte oom Simeon, toen ze buiten gehoor was. 'Maar ze heeft een hart van goud en is echt een geweldige kokkin en huishoudster. Dat beetje horkerige gedrag neem ik er graag bij. Ze beledigt ook op geweldige wijze vervelende mensen die ik voor de lol wel eens op haar afstuur, haha.'

Babet en Hendrik keken elkaar aan en barstten toen in lachen uit. Daarna liet de arme, ouwe man zoals beloofd zijn kalende neef en het kleine scharminkeltje de rest van het huis zien.

Dat het groots was mag intussen duidelijk zijn, en het was van onder tot boven ingericht in de stijl van vroeger; met veel antiek en ouderwetse schilderijen, marmeren open haarden, en kleurige tapijten op houten vloeren. Maar ondanks het formaat en de statigheid hing er toch een hele fijne sfeer.

De bibliotheek aan de voorkant van het huis, met allemaal propvolle boekenkasten, was vroeger de eetkamer geweest. De grote, lange tafel stond er nog in, maar deze was bijna helemaal verstopt onder een wirwar van papieren en oude boeken.

'Ja, dat is veranderd sinds jij hier voor het laatst bent geweest,' zei oom Simeon tegen Babets vader. 'Ik had meer ruimte nodig en heb deze kamer nu ingericht als bibliotheek en werkkamer. Voor mijn onderzoek en als ik schrijf en zo. Normaal is het natuurlijk niet zo'n bende, maar ik ben nu op zoek naar belangrijke informatie over een, euh-, een bepaald

onderwerp, en dat wil niet zo vlotten. Daar kan ik je hulp dus wel bij gebruiken, Hendrik.'

Babets vader knikte instemmend en voelde zijn handen jeuken bij de aanblik van de papieren janboel. Hij schiep graag orde in chaos, en de uitdaging was hier behoorlijk, zo te zien.

'Toen ik het pand kocht heb ik alles opgeknapt in de oude stijl,' vertelde oom Simeon aan de overkant van de gang, in de salon, een deftige ruimte met donkerblauw behang en grote schilderijen in gouden lijsten aan de muren. 'Veel zit ik hier tegenwoordig niet meer. Wel in de kamer hierachter.'

Deze zonnige kamer aan de achterkant van het huis beviel Babet beter. Dat voelde tenminste als een echte woonkamer, vond ze. Al was het dan wel nog steeds een sjieke. De muren waren beschilderd alsof je uitkeek over een tropisch eiland, en hoge tuindeuren stonden open naar buiten. Ervoor stonden een donker houten tafel en eetstoelen, een ideale plek voor huiswerk maken, bedacht Babet ter plekke, en aan de andere kant van de kamer was de zithoek gemaakt. Naast een gezellige sofa stond een grote leren stoel, waaraan je zo zag dat oom Simeon daar altijd in zat, en de tv was in een hoekkast weggewerkt.

Ze staken nog even het hoofd binnen in het kantoor aan de overkant - een serieuze kamer met allemaal donkerhouten kasten en een gigantisch bureau voor het raam - en hierna was het tijd om de bovenverdieping te bekijken.

Via een brede trap kwamen ze uit in de gang boven. Oom Simeon deed de eerste deur aan de rechterkant open.

'Kijk Babet, het leek Alina en mij het leukste als jij hier komt te slapen. De kamer heeft uitzicht op de tuin, en we hebben de boel even opgeknapt voor je. Nieuw fris behang en zo.'

Babet liep achter oom Simeon de kamer in en keek haar ogen uit. Het was een soort droomkamer, met een hemelbed

erin nog wel, en ook haar eigen marmeren open haard. Babet werd er stil van.

‘Maar als je graag wat van je oude spullen in je kamer wilt hebben, dan moet je het zeggen, hoor,’ zei oom Simeon snel. ‘De meubels van de boerderij worden eerst even opgeslagen, voordat je vader besluit wat ermee gaat gebeuren. De meeste kleine spullen en kleding heeft Alina alvast voor je uitgepakt. De rest zit nog in wat dozen in je kast, geloof ik.’

Babet nog eens goed rond in de kamer. Naast de mooie meubels zag ze ook wat van haar speelgoed en boeken in een boekenkast staan, en op het nachtkastje stond de ingelijste foto van haar moeder die eerder ook in haar slaapkamer had gestaan.

‘Oom Simeon, het is echt prachtig!’ zei Babet hem om zijn middel omhelzend, al haar eerdere verlegenheid vergeten.

Haar oom haalde opgelucht adem. Het inrichten van een meisjeskamer was nog best moeilijk geweest. Gelukkig wilde Alina hem graag helpen, en die had zich uitgeleefd.

‘Mooi zo,’ zei hij. ‘De kamer van je vader ligt aan de andere kant van de muur, dus hij is ’s nachts dichtbij.’

De statige slaapkamers aan de voorkant waren beiden groter dan haar kamer, en oom Simeon bleek ook in een hemelbed te slapen, maar haar vader gelukkig niet. Dat zou hem toch wat te ver gegaan zijn als gewone man, zei hij.

‘Pffft,’ pufte oom Simeon, ‘ik ben ook heel gewoon gebleven, hoor. Kom, de zolder doen we een andere keer wel. Het is tijd voor koffie, vind ik.’

De keuken, het domein van Alina Bakker, lag in de kelder, half verzonken in de grond. De keukenramen keken uit op de tuin, en ook hier stroomde het zonlicht naar binnen. Een grote, houten tafel met eetstoelen eromheen stond in het midden, een ouderwetse servieskast stond volgeladen tegen de muur,

en in de voorraadkamer om de hoek was altijd iets lekkers te vinden zou Babet al snel ontdekken. De jongste zoon van Alina was namelijk een jaar geleden ook uit huis gegaan, en sindsdien leefde zij haar kookkunsten meer en meer uit op oom Simeon. Die was dit toch wel gaan merken zo rond zijn middel. Hij had er nieuwe broeken van moeten kopen.

De smalle stenen trap tegenover de keuken leidde naar boven en naar buiten, de tuin in. Omdat iedereen het liefst in de tuin wilde zitten met het mooie weer, werden de koffie- en theespullen naar buiten gedragen, en daar verbleven ze de rest van de middag.

Alina keek intussen met goedkeuring door het keukenraam naar de nieuwkomers, en met name naar Babet. Ze had zelf drie volwassen zonen van wie ze ontzettend veel hield. Maar ze had er al die jaren stiekem toch ook best graag een dochter bij willen hebben. Dus Alina die was, op zijn zachts gezegd, zeer verheugd over de nieuwe woonsituatie. Ze beschouwde zichzelf als ware medeverzorgster van Babet, en begon gelijk die dag al vol overtuiging aan haar nieuwe rol.

Tegen het einde van de middag riep ze kordaat Babet naar binnen om handen te wassen en om naar boven te gaan. 'Dan kun je nog even rond stommelen in je nieuwe kamer,' zei Alina, 'en je de boel eigen maken voor bedtijd.'

Dat Alina erg besturend door het leven ging, en doorgaans weinig tegenspraak kreeg, was wel duidelijk. Babet volgde haar orders dan ook blindelings op, en tot groot vermaak van oom Simeon liet ook Hendrik zich even later op gelijke wijze naar boven sturen. Hij keek zijn neef grinnikend na. Zelf had oom Simeon ook best moeten wennen aan het bazige gedrag van zijn huishoudster, en hij was dan ook erg benieuwd hoe Hendrik het er de komende tijd vanaf zou brengen.

Hoofdstuk 3

Een spannende familiegeschiedenis

Aan de achterkant van het station waar Babet en haar vader die dag waren aangekomen, stond een man voorovergebogen de grond te inspecteren. De ouwe Nico - zoals hij in de buurt werd genoemd - had een erg kromme rug, dus zo raar was dat niet. In dit geval stond hij echter krommer dan normaal.

‘De straat is nog geen halfjaar geleden gemaakt en hij gaat nou alweer stuk,’ mompelde hij. ‘En die scheuren worden ook steeds groter. Ik ga der wat van zeggen bij de gemeente. Straks gaan we hier in de winter op onze muil, omdat we kraters onder de sneeuw hebben.’

Terwijl hij zich omdraaide en wegliep, sprong er geluidloos nog een barst bij in het wegdek.

Babet zou er in de komende dagen achter komen dat Alina twee volumes had: hard en harder. Dat bleek best handig te zijn in een groot huis, en Babet kon haar goed horen roepen van onderaan de trap, toen het tijd was om naar beneden te komen. Babet verliet haar nieuwe kamer en liep de trappen af naar de keuken in de kelder. Daar stond het avondeten al klaar op de eettafel.

Dat hadden de oorspronkelijke eigenaren van dit deftige pand natuurlijk nooit goed gevonden. Die hadden altijd netjes boven gegeten. In de eetkamer, zoals het hoorde. Maar oom Simeon had deze niet alleen omgebouwd tot bibliotheek, hij hield sowieso meer van simpel dineren. Desondanks was de tafel in de keuken keurig gedekt met wit linnen en porselein.

Alina stond met haar jas aan te wachten om Babet gedag te zeggen.

‘Ken jij vanavond je oom even helpen met de eetspullen in het sop te zetten tot morgen?’ vroeg ze aan Babet. ‘Afwassen doen ik morgenochtend wel. Verders staat het toetje klaar in de koelkast. Ken je daar ook even mee helpen?’

‘Ja, natuurlijk. En nog bedankt voor het eten en de taart, mevrouw Bakker,’ zei Babet beleefd, zich haar beste manieren herinnerend.

‘Ach moïd, da’s me werk. En noem me maar gewoon Alina, hoor. Dat mag best. Nou, ik hoop dat je goed slaapt en tot morgen dan maar.’

Alina liep de trap op naar boven, en Babet en haar vader schoven verwachtingsvol aan tafel. Het avondeten in de boerderij had namelijk wel eens wat te wensen overgelaten, met twee volwassen mannen zonder kooktalent en verder alleen een jong meisje in huis. Alina’s geglaceerde ham en de dampende schalen met aardappelgratin, groentes en saus werden dan ook alle eer aangedaan.

Tijdens het eten haalden de mannen herinneringen op aan de Hendrixx-familie. Opa Lucas werd uitgebreid besproken, maar ook de overgrootouders die Babet nooit had gekend.

‘En hoe is het nu met oom Johannes op de boerderij?’ vroeg Hendrik op een gegeven moment. ‘Daar moeten we snel weer eens langsgaan, want dat is echt jaren en jaren geleden. Kun jij je dat nog wel herinneren, Babet?’

Babet schudde haar hoofd. Daar wist ze inderdaad niets meer van af. Oom Johannes was een broer van haar opa Lucas en oom Simeon, en dus eigenlijk ook weer een oudoom. Hij had als eerste zoon de familieboerderij geërfd en woonde daar nog steeds. Veel plezier had hij er overigens niet van. Hij boerde helaas niet zo goed als zijn vader, want daar moest je tenslotte